

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 17:23*
צאת השבת: 18:28
רבינו תם: 19:06

שבת שלום ומבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

השבת שלום צבקות

פנינה לנשמה

מפיהן של משפחות המצויות בדרך לתשובה שומעים לא פעם, שכיסוי הראש אצל האישה הוא אחד הניסיונות הקשים, משום שהוא ניכר ובולט כלפי חוץ, ולא פעם היא זוכה לקיתונות של לעג מצד הסובבים. כדי להצליח בכל זאת, עליה לדמות את כיסוי ראשה לכתר מלוכה משובץ באבנים יקרות, המונח על ראשה והופך אותה לנסיכה! היא בת מלך!

האם שמענו על בת מלך שמוכנה לוותר על כתר, משום שהוא כבד או לא נוח? האם שמענו על חייל, שמדיו אינם מוצאים חן בעיניו, והוא מבקש מדים העשויים מאריגים אחרים, או בצבע האהוב עליו ביותר? (הרב ישראל פולק, "מציאה בחצי חינם")

התחלתי ונשאתי..

צער תחת צער

לא קל לי בנושא הצניעות, אומרת ט'. עבורי, זהו תחום טעון עם הרבה התמודדות. אך אני אינני מוותרת, ומנסה לעלות בהר ד' ולהתקדם בכך, צעד אחר צעד לפי כוחותי. אחותי דחקה בי להשקיע יותר וללמוד השקפה והלכה, ואפילו חיברה את הטלפון שלי לשני קווים של צניעות. קיבלתי צינתוקים מדי יום בימו, אך עדיין לא הרגשתי מסוגלות נפשית להקשיב לתכנים המובאים בהם...

ביום מן הימים התעוררה אצלי בעיה רפואית מסוימת שהטרידה מאוד את מנוחתי. חפצתי מאוד לזכות לישועה, שיש בכך איתות ותזכורת בעבורי, להתחזק בנושא אשר הוא עיקר תפקידי של בת ישראל עלי אדמות. כך קיבלתי על עצמי להקשיב לשני הקווים, וגם הוספתי קבלות מעשיות. בין השאר, רכשתי חולצת בסיס כשרה, בעלת בד כפול בשרוולים.

בבוקר אחד ידעתי שהיום עלי להיפגש במסגרת עבודתי עם זוג הורים - בעל ואישה. החלטתי ללבוש בגד מהודר יותר - רחב יותר ומבד יציב. הייתה זו החלטה לא קלה עבורי. היו כבר כמה הזדמנויות שבהן לבשתי את הבגד הזה, ולא הרגשתי בנוח ללבושו. נוסף לכך החלטתי ללבוש את הגרב שצבעה כזה ומהודר יותר. גם זה לא היה בקלות. היה לי מאבק של ממש, אם לבוא בלבוש זה לעבודה. אך בסופו של דבר התגברתי והחלטתי לצאת לבושה באופן המהודר והראוי יותר.

הרגשתי קצת בושה כלפי הסביבה, אך הקבלה שקיבלתי עלי עצמי הייתה איתנה יותר, ואני קיימתי אותה ללא פשרות: זכיתי לדבוק בעץ החיים, להתקרב עוד מעט לקראת המטרה הנכספת.

אך לא רק זאת; למחרת בבוקר התברר לי, שצער הבושה שהיה לי בלבישת הבגדים, חסך לי צער אחר: הבעיה הרפואית הסתדרה בקלות, מבלי להותיר עקבות.

זכיתי בכפליים: רכשתי מעלות יקרות בעבודת ד', וגם צער רב נחסך ממני. כמה רב הוא האושר לעלות בהר ד' ולקיים את רצונו! (סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

כיסוי הראש

יש להיזהר ולשים לב שהמטפחת תכסה את השיער היטב מכל הצדדים, שלא יצאו שערות מלפנים, מאחור ומהצדדים.

שיער היוצא לאחר שכיסתה את ראשה היטב יש אומרים שאסור מדרבנן, ויש אומרים רק מצד מידת הצניעות.

מן הדין אסור לאשה לגלות כל שיער ראשה בבית, ולגלות מקצת שיערה אסור לפי דעת הזוהר הקדוש, וראוי לנהוג כך.

יש להקפיד שהמטפחת לא תהיה רועשת בצבעה, או מקושטת בצורה בולטת המושכת את העין.

כמו כן יש להקפיד על צורת קשירת המטפחת שלא תהיה באופן הגורם למשיכת העין.

תפי אנוני גא את כסיפור הישועה שלך לצבת הרבים כמייל:
tzniutw@gmail.com

קו הצניעות - קו הישועות : 073-3834050 הקישי #2448 1-5

סיפור לשבת

"זאת תורת העולה"

לדלג מסדר התפילה, ומצא לעצמו דרך נאה לעשות זאת... מדי יום הזדרו להגיע לתיבת הדואר, עוקב אחרי התגובות...

בין המכתבים, היה גם מכתב מקורי במיוחד. בראשו כתוב כך: 'בזכות המודעות שפרסמתם, כבר זמן רב שאני מקפיד על אמירת הקרבנות מדי יום, מקדים לבוא לפני הזמן, משתדל במסירות שלא לוותר על אמירת הקרבנות כל יום! אם תשאל למה – הבה ואספר לך'...

וכאן, מתאר הכותב השתלשלות עניינים מרתקת במיוחד: 'אני מצוי במצוקה כלכלית', כתב הלה, 'וחשבתי כי הנה נמצאה הדרך, לעשות 50,000 בלי מאמץ... מכיוון שאינני גאון גדול, החלטתי לפנות למישהו שהוא דווקא כן גאון גדול ומפורסם, ופניתי אל הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל

נכנסתי אליו, ממשיך הכותב ומתאר, וסיפורתי לרב כי אני מצוי במצוקה כלכלית, על כתפיי רובצים חובות עתק, ומצאתי לי הזדמנות נאה לפתור חלק מבעיותי הכלכליות. 'הן הרב גאון גדול', אמרתי לרב אלישיב, 'אולי יעשה עמי חסד ויגלה לי כמה מקורות נאים לדלג על אמירת הקרבנות. יש לי את הדרך להרויח מהמידע הזה 50,000... הרב אלישיב הביט בי מופתע', הוא ממשיך וכותב במכתבו, 'הרהר קלות והשיב מיד: 'האמן לי, אין מקור לכך, זה חלק בלתי נפרד מסדר התפילה, בוודאי שאין מקום לדלג עליו... אדרבה, הוסיף הרב אלישיב בקריצת עין, 'אם תמצא מקור כזה, נא הואל לעדכן אותי. לפעמים אני זקוק לאותם רגעים, ומבקש היתר לדלג על אמירת הקרבנות'...

הרב גרינבוים קרא את המכתב, ולא האמין למראה עיניו. הנה כי כן, גם גדול הדור הסכים על ידו, כי הקרבנות הם חלק מהתפילה, ועד כמה יש להקפיד לאומרם מדי יום!

מתברר, כי אמירת הקרבנות היא לא רק מעלה רוחנית יתירה, אלא חובה הלכתית שאין בה פשרות. הבה נתחזק באמירת הקרבנות מדי יום, נתחיל את התפילה כמה דקות מוקדם יותר כדי לזכות באמירת סדר הקרבנות בכוונה וכראוי! (פניני פרשת שבוע)

ה'חפץ חיים', גדול הדור הבלתי מעורער, קשיש מופלג בן תשעים ואחת, מחבר הספרים 'משנה ברורה', 'חפץ חיים', 'שמירת הלשון' ועוד – ספרים שהתקבלו בכל תפוצות ישראל והכתירו אותו כפוסק ההלכה הגדול בדור האחרון – ועדיין הוא נזקק 'לתרץ את עצמו', למנוע מאחרים – גם אם זה קהל מצומצם שרובם בני משפחתו – מלחשוד בו שאיננו אומר קרבנות!

ועוד הראה פעם הגה"צ רבי שמואל הומינר זצ"ל, כי כתוב באחד מספריו: העיד ה'חפץ חיים' זצ"ל: 'אם יהודי אחד ולו יהודי אחד! התחזק באמירת הקרבנות – יהא זה שכרי מכל עמלי וטרחתי לכתוב את ספריי. הכל היה שווה וכדאי אם בזכות כך התחזק יהודי אחד, באמירת סדר הקרבנות'!

היה זה בשנת תשמ"ו. מודעות ענק קידמו את פני העוברים ושבים ברחובות ירושלים, מודעות גדולות בכל הצורות והגוונים. כל העובר לצידן לא יכול היה להתעלם מהמודעות הענקיות, רבים עמדו וקראו אותן מופתעים, מנסים להבין מה עומד מאחוריהן...

'כל הרוצה לזכות ב-50,000', נכתב באותיות קידוש לבנה, 'נא ישלח מקורות ומראי מקומות להיתר הלכתי המוותר על אמירת סדר הקרבנות מדי יום. את המקורות נא לשלוח לת"ד 5152 ירושלים'. כדי שלא יישארו ספיקות נכתב שוב בקיצור: 'השולח מראי מקומות להיתר הנ"ל, יזכה ב-50,000! כל המביטים במודעות, הרימו גבה בתמיהה. מיהו המדביק האלמוני, ומה מטרתו במודעות אלה. איזה גביר מפורסם מצא לעצמו דרך לחלק את ממנו באופן כה מקורי? חובבי חידות ואוהבי זכיות, החלו לנסות את מזלם בפיצוח החידה...

מי שעמד מאחורי המודעות, כאן הזמן לגלות, הוא הרה"ח רבי נפתלי גרינבוים שליט"א מירושלים שסיפר לנו את הסוד מאחורי הפרסום. הרב גרינבוים חפץ להחדיר בתודעת הציבור עד כמה חשוב לומר את סדר הקרבנות בלי לוותר או

היה זה בחול המועד סוכות, שנת תרצ"א. אל ביתו של ה'חפץ חיים' זצ"ל בראדין, נקבצו מספר מועט של אנשים, שבאו לקבל פני רבם ברגל. אחד מהם, היה הרב ברוער, שבמאמץ לא קל הצליח להגיע לראדין באחד מלילות חול המועד, והמתין בציפיה דרוכה לשעת בוקר, מתי יזכה לראות את פני הכהן הגדול מאחיו, רבן של כל בני הגולה, נכנס לתפילת שחרית בבית המדרש הקטן שבסלון ביתו, ואולי אף יזכה להתברך מפיו אחרי התפילה...

כחמישה עשר איש התכנסו בבית המדרש המאולתר שבסלון הבית, ובשעה היעודה החלו בתפילה על הסדר, כשה'חפץ חיים' עדיין לא בא בקהלם. רק כשעמדו בעיצומה של אמירת הקרבנות החל רחש בקהל, ולפתע נפתחה הדלת, ובפתח עמד גדול הדור ורבן של ישראל, ה'חפץ חיים' זצ"ל... דמותו המופלאה נראתה בחלל הדלת, עטוף בטלית ומעוטר בתפילין כמנהג בני חו"ל בחולו של מועד, ומראהו כמלאך אלוקים. בכניסתו לבית הכנסת, להפתעת הכל לא עשה את דרכו למקומו בכותל המזרח, אלא פנה לכיוון מרכז החדר, אל הבימה עליה יקראו את קריאת התורה...

עתה, היו הנוכחים מופתעים. מדוע לא פונה ה'חפץ חיים' למקומו? מדוע הוא מתעכב והולך לעבר מרכז החדר?

תמיהתם גברה בלי גבול, כשה'חפץ חיים' לא הסתפק בכך, אלא היסה את הקהל כרוצה לומר דבר מה. עתה היו כולם במתח רב – איזו דרשה מבקש רבן של ישראל לומר דווקא עכשיו? 'מורי ורבותי!', פתח ה'חפץ חיים' ואמר כאילו הוא מדבר בפני קהל רב, 'היות שנכנסתי עכשיו, אני מבקש שלא תחשדו אותי שדילגתי על אמירת הקרבנות. כבר השכמתי בשעת בוקר מוקדמת ואמרתי את פרשת הקרבנות, ולפיכך אצטרף לתפילתכם רק בעוד מספר דקות!'

ה'חפץ חיים' סיים את דבריו, ופנה למקומו בכותל המזרח. וכל העם שמעו וייראו...

הסיפור, המובא בספר 'שיח אליעזר', מתאר עדות אישית ממפגש מרגש עם רבן של ישראל. לנו, נותרים הדברים מאירים באור בוחק:

קוה אל ה'

המלחמה נגד היצר הרע

מוכא בשם מרן הגאון רבי ברוך בער ליכוביץ זצ"ל, בעל ה'ברכת שמואל', שהיה רגיל להסביר את דברי הגמרא במסכת מכות (כד, א): "בא חבקוק והעמידן על אחת – צדיק באמונתו יחיה", כך:

הרי עיקר הניצחון כנגד היצר הרע, הוא כשמנצחים אותו ממקום ושורש מלחמתו. כשם שאם יכבשו עיר שלמה ולא יכבשו את המבצר של השונא המוצב במרכזו, אין העיר נחשבת ככבושה, היות ועדיין יכול השונא לצאת ממבצרו בכל רגע נתון, לארוב לכובש ולהכניעו שוב. כך הדבר גם בכיבוש היצר, האדם צריך לחפש את שורש הדבר, עליו נלחם היצר ולהשיב מלחמה שצרה, לבדוק על מה שם היצר הרע את עיקר יחבו, ובנקודה ההיא לכובשו ולנצחו.

"בדורותינו", קבע רבי ברוך בער בנחרצות, "עיקר המלחמה כנגד היצר הרע היא באמונה!". (לקראת שבת)

ה'סבא מסלבודקה', מרן הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל, היה רגיל לומר כי בדורות עברו היה יותר קל להאמין בחוש, שהקדוש ברוך הוא נמצא עם האדם, משום שהרגישו תלויים בו ושייכים אליו כל העת. "פעם אשה פשוטה בקובנא היתה מתפללת מנחה של יום חול, חזק יותר מכפי שאנו מתפללים היום תפלת נעילה של יום הכפורים... – אמר.

לא כך הם פני הדברים בדורות האחרונים. חידושי העולם הטכנולוגי, שיפור מערכות הרפואה והיכולת לעשות ולפעול דברים רבים, שלא היו פעם בהישג יד אדם, מטעה את האדם וגורמת לו להשלות את עצמו, כאילו הוא יכול להסתדר לבד, ומסיחה את דעתו מעיקרי האמונה.

העבודה התמידית המתבקשת מהאדם, היא להחדיר אמונה בלבבו, כי הכל נעשה בידי שמים ובהשגחה פרטית מדוקדקת, ומבלעדי רצונו יתברך הוא לא יוכל לנקוף אצבע ולעשות כבריאה דבר קטן כגדול.

נצור לשונך

"צו את אהרון"

הגענו למקום בו אמורה הייתה להתקיים הדרשה ולפתע שמנו לב כי הייתה לנו טעות והקדמנו לבוא שעה לפני תחילתה..

נו? מה נעשה? סתם נבטל את הזמן? החלטנו להיכנס אל קודש הקודשים. המקובל האלוקי בעל ה"לשם". ה"חפץ חיים" אמר עליו כי כאן בעולם הזה עוד ניתן לראות אותו, לגשת אליו, אבל בעולם הבא..

נכנסו אליו, והוא כמובן לא היה צריך הרבה זמן כדי לראות את מטרת בואנו. הוא "ראה על המצח שלנו" שבאנו לדרשתו של אותו מגיד פלוני..

הוא לא שאל אותנו שום שאלה. מיד פתח את פיו ואמר משפט אחד: "עוד לא נברא בעולם סבון כזה שיכול לרחוץ בן אדם משמועה לא טובה שהוא שמע".

אנחנו, אמר ר' זבולון, הבנו מיד. אם שומעים בתוך דרשה שלמה, אפילו משפט אחד הנוגד את דעת חז"ל – אין הרס גדול מזה! שהרי לא נברא סבון שיוכל לנקות את הכתם שמשאיר משפט זה בנפש האדם! (יחי ראובן)

ברחובות היה גר הרב זבולון גרוז זצ"ל. הוא למד בסלבודקא וכשהגיע לירושלים למד בישיבת חברון. שמעתי ממנו מעשה נורא:

לירושלים הגיע דרשן גדול ומפורסם, בעל ידיעות נרחבות, שהיה נושא את דברותיו בטוב טעם ודעת, היו אומרים כי אנשים שיצאו מדרשה שלו הפכו להיות "עשירים" מרב הידיעות שהיה מעביר במהלך כל דרשה.

דא עקא, רוח חכמים לא הייתה נוחה ממנו. לעיתים הוא היה משבץ בדרשותיו דברים שאינן עולים בקנה אחד עם "דעת תורה".

על כל פנים, סיפר ר' זבולון, החלטנו אני ועוד חבר ללכת לשמוע את הדרשה שלו, וחשבנו לעצמינו שגם אם חלילה, יאמר דברים שאינם ראויים, נהיה אנחנו "חזקים", ונאמץ לעצמנו את השיטה "תוכו אכל קליפתו זרק". נלמד ממנו רק את הדברים החיוביים, שלבטח יהיו רבים..

העלון מוקדש לעילוי נשמות
ר' פינחס בן מזל ז"ל
נלב"ע א' כסלו תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות להפצת העלון,
הקדשות והנצחות
tzniutw@gmail.com
052-7697432

העלון מוקדש לעילוי נשמות
רחל רשל בת אי'ה ז"ל
נלב"ע ט' אייר תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

הכל תלוי בנו!

המשיח כבר כאן! אנחנו רק צריכים לפתוח את הדלת, והכל תלוי בנו! אם היינו מתאמצים – היינו מביאים אותו. עוד מעט הסוף, עוד מעט מסתיימים ששת אלפים שנים והוא עוד לא בא! אולם, "ואף על פי שיתמהמה, עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא!"

בבת אחת יכולים אנו להביא את המשיח, הוא פה! הוא רק מחכה לנו שנפתח את הדלת. איך היה אומר ה"חפץ חיים" זצ"ל: חז"ל בבא מציעא אמרו, כי "תורה מחזרת על אכסניא שלה", היא דופקת בדלת, אבל עלינו מוטל התפקיד לפתוח לה את הדלת. יש מתן תורה ויש קבלת התורה. לתת – הקב"ה נותן, ואנחנו צריכים לקבל.

היום אין תירוץ שלא יכולים ללמוד תורה! אם כתוב בתורה: "לא בשמים היא... ולא מעבר לים היא... כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיוך ובלבבך לעשותו" (דברים ל, יב-יד), הרי שכך היא המציאות: התורה קרובה לכל אחד מאיתנו! עלינו להפסיק להתעסק עם שטויות, לא להשקיע זמן בקריאת עיתונים! הזמן יקר, כמו יהלומים, ואין זה מן הראוי לבזבזו על הבלים! (אריה שאג)

חכמת נשים

"שיהיה להם חשק ללמוד – זה כבר תלוי בך!"

בשמחת הנישואין של הגאון רבי חיים שאול קרליץ זצ"ל, גאב"ד 'שארית ישראל', נטל חלק דוד החתן, מרן ה'חזון איש' זצ"ל. רבים נדחקו סביב רבן של ישראל כדי לזכות לקבל את ברכתו.

סבתי הצדקנית, הרבנית חיה רוחמה קופשיץ ע"ה, אשת הגאון הצדיק רבי צבי קופשיץ זצ"ל, שגידלה את הכלה בביתה עקב היותה יתומה מגיל צעיר, הלכה אף היא לזכות בברכה, עם יציאתו של החזון איש מן האולם.

"על מה תבקשי ברכה?" שאל אותה החזון איש. "רוצה אני שבני ידעו ללמוד", השיבה, "ושיהיה להם חשק ללמוד."

השיב לה החזון איש: "לדעת ללמוד, דהיינו שיהיו להם כשרונות והבנה ישרה – זה אוכל לברך אותך. אולם 'לרצות' ללמוד ושיהיה להם חשק ללמוד – זה כבר תלוי בך, האמא! עד כמה שיראו שאת מעריכה את התורה, כך הם ידעו לייקר אותה."

ואכן, מיוחדת במינה היתה באהבתה לתורה, שהיתה נטועה עמוק בשורשי לבה באופן מופלא, והורגשה כל העת במחיצתה. לא לחינם זכתה לזרע ברך ה', בניס וחתנים מופלגים ביותר, גדולי תורה, ראשי ישיבות ומורי הוראה חשובים.

זכורני, כשהייתי אברך צעיר לאחר החתונה, עליתי יום אחד לבקרה. היא שאלה אותי: "אכלת כבר ארוחת צהרים?" לא השבתי, והיא הבינה כנראה שעוד לא אכלתי. והנה אני רואה שהיא נכנסת למטבח, ובשמחה נגשת לכירים ומתחילה לטגן חביתה. ואז אני שומע אותה מדברת בלחש לעצמה: "אני עושה עכשיו חביתה לכבוד התורה, כדי שליבן ישיבה יהיה כח ללמוד תורה אחר הצהרים"...

ממש התפעלתי מכך שאפילו פעולה קלה כזו, נעשתה על ידה בכאלו כוונות טהורות של אהבת תורה. אין פלא שזכתה למה שזכתה!

שמעתי, כי כאשר היו נכדיה ונכדותיה עומדים לבקש ברכה מהסבתא הגדולה, היא היתה מדגישה שקודם כל היא מברכת את הנכדים, רק אחר כך היא תברך את הנכדות. "הרי הבנים לומדים תורה!" הטעימה.

(אוצרותיהם אמלא)

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשר"מ
ת.נ.צ.ב.ה